

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.2.2006

KOM(2006) 49 endelig

**FEMTE BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-
PARLAMENTET, DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG
OG REGIONSUDVALGET**

om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF om "fjernsyn uden grænser"

{SEK(2006) 160}

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	3
1.1.	Baggrund	3
1.2.	Tv-markedets udvikling i Europa.....	3
2.	Gennemførelse i de nye medlemsstater.....	4
3.	Anvendelsen af direktivet	5
3.1.	Anvendelsesområde	5
3.2.	Stedlig kompetence (artikel 2)	5
3.3.	Begivenheder af "væsentlig samfundsmæssig interesse" (artikel 3a).....	6
3.4.	Fremme af distribution og produktion af programmer (artikel 4 og 5).....	6
3.5.	Reklameregler (artikel 10 til 20)	7
3.5.1.	Fortolkningsmeddelelse	7
3.5.2.	Reklameskilte omkring stadioner under transmissioner af sportsbegivenheder	7
3.5.3.	Overvågning.....	8
3.6.	Beskyttelse af mindreårige og den offentlige orden (artikel 2a, 22 og 22a).....	8
3.7.	Koordinering mellem de nationale myndigheder og Kommissionen	9
3.7.1.	Kontaktudvalg.....	9
3.7.2.	Gruppen af tilsynsmyndigheder	9
4.	Revision af direktivet	9
5.	Internationale forhold.....	10
5.1.	Udvidelsen.....	10
5.2.	Samarbejde med Europarådet	10
6.	Konklusioner	11

1. INDLEDNING

1.1. Baggrund

Kommissionen forelægger her Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og (til orientering) Regionsudvalget den femte beretning om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF¹, ændret ved direktiv 97/36/EF², i daglig omtale: 'fjernsyn uden grænser'-direktivet (herefter benævnt direktivet).

I henhold til direktivets artikel 26 skal Kommissionen senest den 31. december 2000, og derefter hvert andet år, forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om det ændrede direktivs gennemførelse og eventuelt fremsætte yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen på tv-spredningsområdet, specielt på baggrund af den seneste teknologiske udvikling.

Den fjerde beretning³ blev aflagt i januar 2003, og den, der foreligger her, omfatter anvendelsen af direktivet i 2003 og 2004⁴.

I et bilag til den fjerde beretning foreslog Kommissionen et arbejdsprogram for at indlede en debat om, hvorvidt udviklingen på markedet og i teknologien gav behov for at tilpasse EU-reguleringen på området. Derfor iværksatte Kommissionen i 2003 høringer om en revision af direktivet⁵.

Den foreliggende beretning skal ses i sammenhæng med denne debat.

1.2. Tv-markedets udvikling i Europa

I årene op til 2004 nåede den positive udvikling i EU's audiovisuelle branche en høj grad af modenhed. Samtidig blev visse forretningsmodeller sat på en hård prøve, og operatørerne måtte i nogle tilfælde igennem en konsolideringsproces.

Nye forretningsmuligheder, navnlig med "jordsendt digital-tv"⁶ og med udbud af audiovisuelle tjenester over nye teknologiske platforme, har givet stødet til, at der er kommet flere af den type tjenester på markedet, og har dermed styrket det velkendte fænomen med fragmentering af udbuddet. Denne udvikling ser ud til at fortsætte i en situation, hvor reklamebudgetterne stagnerer, og der ikke er megen udsigt til stigende offentlig finansiering.

I praksis viser antallet af kanaler tydeligt, at udbuddet af tjenester stiger. I 2001 var der over 660 potentielt landsdækkende kanaler, der benyttede jordsendenettet eller sendte via satellit eller kabelnet⁷, mens antallet af den slags kanaler i EU-15 var steget til 860 tre år senere⁸.

¹ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

² EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

³ KOM(2002) 778 endelig, 6.1.2003.

⁴ Når der er behov for det, vil også de seneste begivenheder i 2005 blive omtalt.

⁵ Se beretningens afsnit 4.

⁶ De fleste medlemsstater planlægger at gå over til "jordsendt digital-tv" mellem 2006 og 2012.

⁷ European Audiovisual Observatory, 2001 Yearbook.

⁸ European Audiovisual Observatory, 2004 Yearbook.

Endnu hurtigere har udviklingen været for tv-sendestationer rettet mod udenlandske markeder. Ved begyndelsen af 2004 var der cirka 220 kanaler af denne art⁹. Over 160 af dem sendte til EU-25 fra andre medlemsstater eller andre lande (i 2001 var der kun 68 sådanne kanaler i EU-15).

Den vigtigste forudsætning for udbygningen af audiovisuelle onlinetjenester er, at der er almindelig adgang til bredbånd. I de senere år er der foretaget store infrastrukturinvesteringer, som stadig øges, således at medlemsstaterne i EU-15 ved udgangen af 2004 i gennemsnit havde en dækningsgrad i forhold til befolkningen på 88 %¹⁰. Samtidig har der været en stadig vækst i tilslutningen til faste bredbåndsnet, således at 10 % af befolkningen i EU-15 og 9 % af befolkningen i EU-25 var dækket ved udgangen af 2004¹¹.

Vurderet som indtægter for sendevirksomhederne anslås det samlede EU-25-marked til cirka 64,5 mia. EUR i 2003 (62,2 mia. i 2001, altså en stigning på 3,7 %)¹².

Public service-virksomheder har konsolideret deres andel af EU-markederne målt i indtægter. De offentlige radio- og fjernsynsvirksomheders samlede indtægter nåede i 2003 29,1 mia. EUR (i EU-25, inklusive 1,6 mia. til radiovirksomheder), hvad der næsten er uændret i forhold til 2002¹³.

EU-25's private sendevirksomheder havde indtægter på i alt 18,3 mia. EUR i 2003, også næsten uændret i forhold til året før¹⁴. Indtægterne for betalingsfjernsyn og abonnementspakker nåede op på i alt 13,6 mia. EUR i 2003, 14,2 % mere end året før, hvad der særlig skyldes abonnementspakkernes succes¹⁵.

Reklamer er stadig hovedindtægtskilden for EU's tv-sendevirksomheder. Efter flere års ekspansion, som kun blev afbrudt i 2001, nåede det samlede marked for fjernsynsreklame i 2004 op på 25,7 mia. EUR i EU-15 (en stigning på 7,2 % i forhold til 2003)¹⁶. Det fald i reklameindtægterne, der fandt sted i 2001, anslås til omkring 6,8 % (data for 2002 i forhold til data for 2000)¹⁷. Fjernsynsreklamemarkedet i 2004 var nominelt cirka lige så stort som i 2000 og svarede til næsten en tredjedel af de samlede reklameinvesteringer¹⁸.

2. GENNEMFØRELSE I DE NYE MEDLEMSSTATER

De nye medlemsstater, der tiltrådte EU den 1. maj 2004 skulle give meddelelse om de retsforordninger, hvorved de gennemførte direktivet i national ret. Gennemgangen af disse forordninger viser, at forpligtelserne er opfyldt.

⁹ Samme.

¹⁰ IDATE, Development of broadband access in Europe, 2005.

¹¹ Kommunikationsudvalget, 2005.

¹² European Audiovisual Observatory, 2005 Yearbook. Beregningen omfatter ikke visse kategorier af offentlige og private radiosendevirksomheder.

¹³ Samme.

¹⁴ Samme.

¹⁵ Samme.

¹⁶ Samme.

¹⁷ Samme.

¹⁸ Samme.

3. ANVENDELSEN AF DIREKTIVET

3.1. Anvendelsesområde

I anledning af en klage fra Mediakabel BV over en afgørelse truffet af *Commissariaat voor de Media* (den hollandske mediemyndighed) bad Nederlandenes *Raad van State* EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse af, om direktivet gælder for "near video-on-demand", dvs. pay per view-tjenester som giver brugerne mulighed for at se "multipleksede" udsendelser, som de betaler for, når de bestiller dem. Der var endnu ikke faldet dom i sagen i 2004¹⁹.

3.2. Stedlig kompetence (artikel 2)

Direktivets hjørnesteen er "oprindelseslandsprincippet". Det betyder, at programmer, der opfylder lovens regler i oprindelseslandet i overensstemmelse med direktivbestemmelserne, kan cirkulere frit i EU.

I beretningsperioden har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod de nederlandske myndigheder i anledning af beslutningen fra den nederlandske mediemyndighed, *Commissariaat voor de Media*, om at tildele sig selv kompetence over kanalerne RTL 4 og RTL 5, som udsendes af en tv-sendevidksomhed under Luxembourgs kompetence. Uden at sætte spørgsmålstegn ved de materielretlige argumenter fra *Commissariaat voor de Media*, annullerede *Raad van State* denne beslutning, med den begrundelse, at *Commissariaat voor de Media* ikke kunne tiltage sig kompetencen og dermed udløse en situation med dobbelt kompetence i strid med direktivet. Da tilstanden med dobbelt kompetence ophørte efter denne dom, besluttede Kommissionen at lukke sagen.

Hvad angår undtagelserne fra oprindelseslandsprincippet i artikel 2a, stk. 2, opstod der en konflikt i sagen om "Extasi TV". Den britiske regering meddelte den 20. december 2004 Kommissionen, at den ville forbyde en fjernsynsstation, der gik under navnet "Extasi TV". Som begrundelse anførtes det, at den pågældende tv-station åbenlyst, væsentligt og alvorligt havde overtrådt direktivets artikel 22. Her var det usikkert, hvilken medlemsstat der havde kompetencen over denne sendevirksomhed.

Kompetencekonflikter er også forekommet uden for artikel 2a, stk. 2, nemlig i tilfælde hvor lovgivningen i den modtagende medlemsstat havde strengere eller mere detaljerede regler end sendevirksomhedens etableringsland. For eksempel påpegede det svenske Granskningsnämnden för radio och TV over for Kommissionen, at den anså kanalerne TV3 og Canal5, som hører under britisk kompetenceområde, for at være svensk kompetence. I stedet for at tage ensidige skridt indledte Sverige en dialog mellem de berørte tilsynsmyndigheder. I det omfang der under sådanne drøftelser ikke sættes spørgsmålstegn ved oprindelseslandsprincippet, hilser Kommissionen denne fremgangsmåde velkommen og tilbyder sin bistand. Tilsvarende problemer er opstået mellem Irland og Det Forenede Kongerige.

Endelig blev spørgsmålet om, hvor kompetencen ligger i henhold til artikel 2, stk. 4, aktuelt i beretningsperioden for programmer, der tilskyndede til had. Flere europæiske satellitudbydere transmitterede en kanal ved navn Al Manar. Det første land, som tog

¹⁹ Sag C-89/04. Dommen blev afsagt den 2. juni 2005, se det arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der følger med denne beretning.

skridt til at standse udsendelsen af denne kanal via Eutelsat-satellitterne, var Frankrig, som har kompetencen i henhold til artikel 2, stk. 4. Efter at Al Manar havde sendt en række antisemitiske programmer, udstedte de franske myndigheder den 13. december 2004 et pålæg til satellitoperatøren om at standse transmissionen af Al Manar-kanalen. Afgørelsen blev straks gennemført, og transmissionen standsede den 14. december 2004.

Men derefter kunne Al Manar stadig modtages via satellitudbydere New Sky Satellite (med hovedkvarter i Haag) og Hispasat. Der blev så holdt en række møder og drøftelser om sagen mellem medlemsstaterne og Kommissionen, og derefter beordrede også de nederlandske og spanske myndigheder stop for transmissionen af Al Manar. Dette tætte samarbejde har sat Europa i stand til at føre en effektiv kamp mod tilskyndelse til had via udsendelser fra tredjelande.

3.3. Begivenheder af "væsentlig samfundsmæssig interesse" (artikel 3a)

Artikel 3a, stk. 1, omhandler nationale skridt til at beskytte begivenheder, der anses for at være af "væsentlig samfundsmæssig interesse". Ved udgangen af 2004 havde følgende medlemsstater truffet foranstaltninger efter artikel 3a, stk. 1, som stadig var i kraft, og meddelt dem til Kommissionen: Italien, Tyskland, Det Forenede Kongerige, Østrig og Irland. Kontaktudvalget drøftede det irske udkast den 30. januar 2003 (og stillede sig positivt), hvorefter foranstaltningerne blev offentliggjort i EU-Tidende i april 2003²⁰. De belgiske og franske udkast blev i marts 2004 drøftet med de respektive nationale myndigheder og i kontaktudvalget, som udtalte sig positivt. I løbet af 2004 gav Belgien Kommissionen meddelelse om de endelige foranstaltninger, som derpå blev offentliggjort i EU-Tidende²¹.

Efter direktivets artikel 3a, stk. 2, skal der en gang om året offentliggøres en "konsolideret" liste over medlemsstaterne foranstaltninger i EU-tidende. Den seneste konsoliderede liste blev offentliggjort i august 2003²².

Ved Retten i Første Instans behandles der stadig en sag om Kommissionens rolle i forbindelse med direktivets artikel 3a²³.

3.4. Fremme af distribution og produktion af programmer (artikel 4 og 5)

Den 28. juli 2004 udsendte Kommissionen den sjette meddelelse om anvendelsen af direktivets artikel 4 og 5. Den omfatter EU-15 og referenceperioden er 2001-2002. Den gennemsnitlige sendetid for europæiske programmer i EU-15 var 66,95 % i 2001 og 66,10 % i 2003, hvad der giver en stigning over en fireårsperiode (1999-2002) på 5,42 %. Uafhængige producenters programandel i EU-15 var 37,75 % i 2001 og 34,03 % i 2002. De uafhængige producenter stabiliserede således deres andel på cirka en tredjedel af den

²⁰ EUT C 100, 26.4.2003.

²¹ EUT C 158, 29.6.2005. I 2005 gav også Frankrig Kommissionen meddelelse om sine foranstaltninger (vedtaget i december 2004), som vil blive offentliggjort.

²² EUT C 183, 2.8.2003. Der blev ikke offentliggjort nogen samlet liste i 2004, fordi der på det pågældende tidspunkt ingen ændringer var at foretage. Den nye liste med de belgiske og franske foranstaltninger vil Kommissionen offentliggøre så snart den franske liste er offentliggjort i EU-tidende.

²³ Sag T-33/01. Der var retsmøde den 7. juli 2005.

betragtede sendetid og cirka halvdelen af alle europæiske programmer. Det er langt over direktivmålet på 10 %, som opstillet i artikel 5. Disse resultater afspejler, at efterspørgslen efter nationale og europæiske værker, som har været i konstant stigning i det sidste årti, nåede en top i 2002 med næsten en tredjedel af alle betragtede udsendelser. I forhold til direktivets krav om 50 % er 66 % et tilfredsstillende resultat, der vidner om styrke i den europæiske audiovisuelle branche.

I 2004 foretog Kommissionen en frivillig statusopgørelse i syv af de nye medlemsstater, der tiltrådte den 1. maj 2004, for bedre at kunne bedømme, hvordan artikel 4 og 5 kommer til at virke på deres områder. Referenceperioden gik fra januar 2003 til april 2004, altså før tiltrædelsen. I gennemsnit var der programsat 60 % europæiske værker i 2003 og 62 % i de første fire måneder af 2004 og overholdelsesgraden var henholdsvis 77 % og 83 %. De uafhængige producenters andel af de europæiske værker var 30 % i 2003 og 31 % i de første fire måneder af 2004. I betragtning af at disse tal vedrører perioden før tiltrædelsen tyder de på en generelt tilfredsstillende anvendelse af artikel 4 og 5 i de pågældende medlemsstater.

Den syvende meddelelse om anvendelsen af artikel 4 og 5 i perioden 2002-2004, som Kommissionen forventer at udsende i første halvdel af 2006, vil for første gang indeholde statistik for alle 25 medlemsstater.

3.5. Reklameregler (artikel 10 til 20)

3.5.1. Fortolkningsmeddelelse

På baggrund af fremkomsten af nye reklameteknikker som f.eks. opdelt skærm, interaktiv reklame, virtuel reklame og produktplacering vedtog Kommissionen den 23. april 2004 en fortolkningsmeddelelse for at afklare, hvordan visse af direktivbestemmelserne skulle udlægges²⁴. I meddelelsen præciseres det bl.a., hvordan de relevante direktivbestemmelser skal anvendes over for opdelt skærm, mini-spots, telepromotion, virtuel sponsering og interaktiv reklame. I overensstemmelse med EF-Domstolens domspraksis går meddelelsen principielt ud fra, at et forbud mod en teknik eller reklameform kun er gyldigt, hvis direktivet udtrykkelig tillader, at det forbydes. Medlemsstaterne kan dog vedtage strengere eller mere detaljerede bestemmelser for de tv-spredningsvirksomheder, der hører til deres kompetenceområde.

3.5.2. Reklameskilte omkring stadioner under transmissioner af sportsbegivenheder

Den franske lov om bekæmpelse af tobaks- og alkoholmisbrug ("Evin-loven") forbyder direkte og indirekte reklame for alkoholiske drikkevarer. Det indebærer bl.a., at franske transmissionsselskaber skal gøre alt, hvad de kan, for at undgå, at reklamer for alkoholiske drikkevarer kan ses på skærmen under transmission af landskampe m.v., der hovedsagelig vedkommer et fransk publikum.

Domstolen har fået forelagt to sager om denne ordning, dels en traktatbrudssag²⁵, dels et præjudicielt spørgsmål²⁶. I denne sammenhæng er det især det præjudicielle spørgsmål, der er interessant. Den franske fjernsynsstation TF1 havde opfordret selskaberne Groupe Darmon og Giro Sport, som havde fået til opgave at forhandle om rettighederne til

²⁴ Kommissionens fortolkningsmeddelelse om visse aspekter ved bestemmelserne i direktivet om "fjernsyn uden grænser" i forbindelse med tv-reklamer, EUT C 102, 28.4.2004, s. 2.

²⁵ Sag C-262/02.

²⁶ Sag C-429/02.

retransmission af tv-billederne fra fodboldkampe på TF1's regning, at sørge for at undgå, at der dukkede mærker for alkoholiske drikkevarer op på skærmen. Det førte til, at Bacardi France fik afslag på et ønske om at leje reklameplads omkring boldbanen og derfor anlagde sag ved de franske domstole mod TF1, Darmon og GiroSport med påstand om, at disse skulle have pålæg om ikke mere at lægge et sådant pres på udenlandske fodboldklubber. På den baggrund forelagde den franske appelret Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål: Var den franske ordning i strid med fællesskabsrettens, herunder direktivets, bestemmelser?

I sin dom af 13. juli 2004 påpeger Domstolen, at den indirekte fjernsynsreklame for alkoholholdige drikkevarer, som følger af, at der vises reklameskilte på tv, når sportsbegivenheder retransmitteres, ikke udgør særskilte meddelelser, der udsendes over tv for at fremme afsætning af varer eller tjenesteydelser som omhandlet i direktivet. Domstolen anså det for umuligt i praksis for tv-selskaberne kun at vise denne reklame i pauserne mellem de forskellige dele af den pågældende fjernsynsudsendelse. Den konkluderede derfor, at direktivbestemmelserne ikke fandt anvendelse i den foreliggende situation, og at de franske regler om fjernsynsreklame var forenelige med EF-retten.

3.5.3. *Overvågning*

Kommissionen har regelmæssigt (tre lande om året) overvåget, om medlemsstaterne sørger for, at de sendevirksomheder, der hører under deres kompetenceområde, overholder direktivets reklameregler. Til den ende bistås Kommissionen af en uafhængig konsulent, hvis rolle er at indsamle de nødvendige fakta og oplysninger.

På grundlag af overvågningsrapporterne blev der indledt overtrædelsesprocedurer mod nogle medlemsstater, og Kongeriget Belgien fik tilsendt en begrundet udtalelse. Antallet og betydningen af overtrædelserne af direktivreglerne om reklame tydede på, at de ansvarlige myndigheder i denne medlemsstat ikke førte ordentligt tilsyn med, om sendevirksomhederne på deres kompetenceområde fulgte reglerne.

3.6. **Beskyttelse af mindreårige og den offentlige orden (artikel 2a, 22 og 22a)**

Den anden evalueringsrapport²⁷ fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelsen af Rådets henstilling af 24. september 1998 med hensyn til beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed blev vedtaget den 12. december 2003. I forbindelse med rapporten var der blevet udsendt et spørgeskema til medlemsstaterne, EØS-landene og de daværende tiltrædelseslande²⁸.

Rapporten viste, at landene stadig anvendte henstillingen forskelligt, men at udviklingen generelt gik i den rigtige retning.

Den 30. april 2004 fulgte Kommissionen op på rapporten med et forslag om endnu en henstilling, nemlig fra Europa-Parlamentet og Rådet om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten i forbindelse med den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester²⁹.

Kommissionen stillede forslaget om en sådan supplerende henstilling for at gøre det muligt at holde trit med den teknologiske udvikling. Det byggede på den oprindelige 1998-henstilling og omfatter mediekendskab, medieuddannelse, retten til genmæle for

²⁷ KOM(2003) 776 endelig af 12.12.2003.

²⁸ Se http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/new_srv/secondreport_en.htm.

²⁹ KOM(2004) 341 endelig af 30.4.2004.

alle medier, samarbejde og udveksling af erfaringer og god praksis mellem (selv-)regulerende organer, der beskæftiger sig med evaluering eller klassificering af audiovisuelt indhold og med foranstaltninger for at undgå forskelsbehandling i alle medier.

Den drøftes p.t. i Rådet og Europa-Parlamentet.

3.7. Koordination mellem de nationale myndigheder og Kommissionen

3.7.1. Kontaktudvalg

Anvendelsen af direktivreglerne er medlemsstaternes ansvar hver især. Kontakterne med de nationale tilsynsmyndigheder har været plejet systematisk, hovedsageligt via det kontaktudvalg, der er oprettet i henhold til direktivet (artikel 23a). Det har i beretningsperioden holdt fem møder.

De opgaver, direktivet pålægger det, har det løst. Det har afgivet udtalelser efter fremgangsmåden i artikel 3a, stk. 2, om "begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse"³⁰.

For at hjælpe med gennemførelsen af direktivet ved regelmæssige drøftelser af praktiske problemer med anvendelsen har kontaktudvalget bl.a. diskuteret Kommissionens fortolkningsmeddelelse om reklame.

I perioden 2002-2004 har udvalget ved flere lejligheder drøftet revisionen af direktivet. Kommissionen har over for udvalget redegjort for den offentlige høring i 2003 og for fokusgruppernes arbejde³¹.

Kontaktudvalget blev også underrettet om Det Forenede Kongeriges hensigt om at træffe foranstaltninger efter direktivets artikel 2a, og drøftet, hvordan det afgøres, hvilken medlemsstat der har kompetencen³².

3.7.2. Gruppen af tilsynsmyndigheder

Selvom direktivet ikke udtrykkelig omtaler de nationale tilsynsmyndigheder, indkaldte Kommissionen til det første møde i højniveaugruppen af tilsynsmyndigheder, som fandt sted den 27. marts 2003. Den omfatter de myndigheder i medlemsstaterne, der har ansvaret for at håndhæve sendereglene. Sådanne møder er blevet holdt i gennemsnit to gange om året. De sigter mod at styrke de nationale tilsynsmyndigheders samarbejde om at sikre en ensartet anvendelse af EU's rammebestemmelser.

4. REVISION AF DIREKTIVET

Revisionen af direktivet - herunder offentlige høringsmøder og en skriftlig høring - blev sat i gang i 2003 efter det arbejdsprogram, der var vedlagt den fjerde beretning om direktivets anvendelse³³.

³⁰ Se beretningens afsnit 3.3.

³¹ Se beretningens afsnit 4.

³² Se beretningens afsnit 3.2.

³³ KOM(2002) 778 endelig af 6.1.2003.

Konklusionerne af denne første høring drog Kommissionen i en meddelelse om den fremtidige europæiske lovgivningspolitik på det audiovisuelle område³⁴. For at sikre at direktivet fortsat bidrager positivt til den frie omsætning af tv-spredningstjenester i EU, pegede meddelelsen på en række spørgsmål, som der var behov for at tage op på mellemlangt sigt. I forbindelse med meddelelsen fra 2003 blev der nedsat fokusgrupper for at drøfte disse spørgsmål.

Europa-Parlamentet blev aktivt inddraget i høringerne, særlig ved flere MEP'ers deltagelse³⁵. Kommissionen forventer at kunne forelægge et udkast til nye forskrifter ved udgangen af 2005.

5. INTERNATIONALE FORHOLD

5.1. Udvidelsen

EU voksede i beretningsperioden fra 15 til 25 medlemmer, da 10 nye lande tiltrådte unionen den 1. maj 2004.

Forholdet mellem EU og de (daværende) kandidatlande har udviklet sig i overensstemmelse med førtiltrædelsesstrategierne. På grundlag af fremskridtene med at bringe de nationale forskrifter på linje med direktivet afsluttedes forhandlingerne med de kommende medlemsstater om kulturpolitikken og politikken for de audiovisuelle medier på Det Europæiske Råds møde i København i december 2002. Kommissionen har holdt øje med udviklingen og især været opmærksom på, om der blev opbygget en passende forvaltnings- og domstolskapacitet til at gennemføre direktivet.

Nu forbereder EU sig på den næste udvidelse. Bulgarien og Rumænien forventes at tiltræde unionen i 2007. Kroatien og Tyrkiet er kandidatlande.

Hvad det vestlige Balkan angår, har Det Europæiske Råd ved flere lejligheder betonet deres udsigter til EU-medlemskab. Kommissionen tilstræber i samarbejde med Europarådet, at disse landes politik for de audiovisuelle medier bringes på linje med de europæiske mediestandarder.

5.2. Samarbejde med Europarådet

Samarbejdet mellem Europa-Kommissionen og Europarådet er blevet udbygget yderligere, især med udveksling af oplysninger om arbejdet med Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn. En repræsentant for Kommissionen har deltaget i fem møder i det stående udvalg for grænseoverskridende fjernsyn (T-TT) og fire møder i styringskomitéen for massemedier (CDMM) samt i Europarådets ministerkonference om massemedier i Kiev.

³⁴ KOM(2003) 784 endelig af 15.12.2003.

³⁵ Flere MEP'er fungerede som ordførere ved Liverpool-konferencen, og Henri Webers rapport om anvendelsen af direktivets artikel 4 og 5 omhandler direktivrevisionen.

6. KONKLUSIONER

Direktivet om fjernsyn uden grænser fungerer fortsat tilfredsstillende som garant for den frie udveksling af tv-tjenesteydelser i EU. De væsentlige public service-mål, som direktivet skal beskytte ved at tilrettelægge et minimum af harmonisering på det indre marked, er fortsat gyldige. Direktivet sikrer en effektiv regulering af den audiovisuelle sektor i Europa, og beretningen bekræfter, at den fælles europæiske tilgang audiovisuelle anliggender er velbegrundet.

Men markeds- og teknologiudviklingen har gjort det indlysende, at EU's rammeforskrifter må tages op til fornyet overvejelse som anført i det foregående. Derfor vil Kommissionen ved udgangen af 2005 fremlægge et forslag til ændring af direktivet.